

ningen af Forsvarsvæsenet burde gaa. I al Almindelighed kan jeg naturligvis ikke Andet end finde denne Fordring fuldt berettiget; thi, naar et Parti vil til Magten, saa har det kun en eneste Udkomst dertil, og det er, at det giver Garantier for, at det kan og vil udrette Noget til Bedste for Fædrelandet. Altsaa i Almindelighed kan jeg være fuldt ud enig med det ærede Medlem fra Helsingør. Men, naar man ser hen til, at Mærene gaa, uden at det lykkes at komme til Forstaelse og, naar man ser hen til, at den politiske Konflikt er bleven saa tilspidset, at man har grebet til et saa fordærveligt Vaaben som Visnepolitikken, saa tror jeg, at man maa spørge, om det virkelig vilde være til Held for Forsvarssagen, om Flertallet gjorde en Forandring med Hensyn til den og fremsatte sine Ansuelser om, i hvilken Retning Ordningen burde gaa. Maatte man ikke befrygte, at et saadant Forslag vilde faae Karakteren af et Ultimatum, og vilde Følgen deraf ikke let kunne blive, at Udsigten til den Løsning, som jeg og mange med mig anser for et uundværligt Led i vort Forsvar: Sikringen af Kjøbenhavn fra Landstiden, for bestandig blev lukket? Jeg ønsker ingen Gjentagelse af Dagsordener, som erklære, at man vil give et vist bestemt Beløb paa Betingelse af, at Kjøbenhavns Befæstning mod Sø- og Landstiden med permanente Forter udelukkes, saaledes som det tidligere er stet. Jeg tror, at det er bedre, at Flertallet ikke fremkommer med positive Forslag end med Gjentagelser af denne Art. Men kan der da Intet gøres for at fremme Forsvarssagen? Jeg ser ingen anden Vej end Medfættelsen af en blandet Kommission. Regjeringen har ingen Tro dertil, og jeg er villig til at erkjende, at Regjeringen nu er kommet saa langt frem, at den ikke kan gaa denne Vej. Resultatet bliver da, som det nu foreligger, at Lovforslagets Overgang til 3die Behandling vil blive negtet, og at der derved vil blive paa- trykt Sagen et „nyt Dødsmærke“.

Ser jeg hørt fra hvad jeg vil kalde den store Forsvarssag og til de Foranstaltninger, som Regjeringen har foreslaaet paa Finantsloven, sigtende til at holde det svage Forsvar vi have, i en brugbar Stand, saa er ogsaa her Tilstanden sørgelig. Jeg skal ikke gaa længere tilbage end til de to sidste Samlinger. Lad mig minde om Kanonerne paa Trekroner og om Forstærkningen af Ammunitionsmagasinerne paa Søforterne. Lad mig minde om, at et æret Medlem af Landsstinget, der som mangeaarig Fortschef paa Trekroner har særligt Kjendskab paa dette Omraade, ved Behandlingen i Landsstinget forrige Aar udtalte, at der ikke vilde

kunne løses mere end et Stud med disse Kanoner, uden at Affutagerne vilde gaa i Stykker, og at han som Fortschef vilde betænke sig to Gange, inden han vilde sætte Mandskab til Kanonerne i Tilfælde af Kamp. Lad mig minde om, at han erklærede, at Ammunitionsmagasinerne ikke vare i Stand til at udholde Beskydningen af Nutidens Kanoner, og at Forter, hvis Krudtmagasiner ikke ere sikrede, maatte betragtes som værgeløse. Disse Afsløringer fremkom ikke alene fra det nævnte Medlem men findes tillige i Landsstingsudvalgets Betænkning, og bleve fremsatte af Landsstingsudvalgets Ordfører. Jeg betragter ikke saadanne Afsløringer som heldige, thi dels komme de til en eventuel Fjendes Kundskab, og dels komme de til Kundskab for den Betænkning, som i Farens Stund skal værges Forterne, og hvis Mod sikkert ikke styrkes ved Oplysninger af denne Natur. Men ere de fremsatte, og erkjendes Manglerne for at være til Stede, saa maa de netop, fordi de ere komne for Offentligheden, afhjælpes og afhjælpes strax. Regjeringen erkjendte disse Manglers Tilstedeværelse, men desuagtet erklærede Conseilspresidenten Finantsloven for brugelig, og gjorde ikke noget Forsøg paa at faae Folkethinget til at forandre Standpunkt. I Aar er man gaaet videre, Folkethingets Flertal har negtet de samme to Bevillinger, og dertil føiet Regtelsen af en lille Bevilling til Reparation af det raadne Dæk paa Pantserbatteriet „Gorm“ og en Bevilling, der skulde sætte Pantserflaaden i Stand til i Kamptilfælde at løbe ud med saa kort Varsel som mulig. Men hvad vil Følgen blive, naar Krigen kommer, og hvem veed, naar Krigen kommer? Vore Forter ville springe i Luften, Flaaden vil eventuelt ikke komme ud i rette Tid, og kommer den ud, kan den i et givet Dieblis staa Fare for at bukke under, maaste ene fordi den savnede det Pantserstik, som de Herrer have forhindret i at kunne løbe ud. Jeg kan ikke tro, at det har været Folkethingets alvorlige Overveielse, der har ført til disse Regteller. Jeg kan ikke tro og jeg vil ikke tro, at Meningen har været, at det var Folkethingets sidste Ord. Men netop derfor beklager jeg, at den høie Regjering ikke har gjort noget Forsøg, — den maatte gjøre det, den og ingen Anden — om det saa kun havde været ved en eneste Behandling paa at faae Folkethinget til at forandre Standpunkt paa dette Omraade. Jeg tror, Forsøget vilde være lykkes, men det er min Overbevisning, at havde Flertallet endnu en Gang negtet disse Forlangender, vilde dette have bidraget til, at Regjeringen var kommen til at staa stærkere end før, thi paa dette Omraade er det